

aggódva siet tovább a most már zajosra ébredt utakon, mert öt perc mulva hat óra van és Helén felébredt és semmit sem tud. Kabátját begombolva szalad, lassít a villamos, a lábait kinyújtja, hopp ,hopp, talán csak vidáman megriadt, hiszen olyan békésen csilingel a reggel és ő még fut az ébredés felé. Helén, kis Helén.

— Jó reggelt. Már ilyen korán — mondja Zaitschek, a cseh házmester. Imre kipirult arccal bólint neki. A lábtörlőnél kifújja magát, s halkán kinyitja a rézgombos ajtót. Csend van és sötét. Aztán hallgatózik, kezét a kilincsre nyomja és belép Helénhez.

A viaskodó éjjel hervadt szaga még a szobában ül, meg a leeresztett függönyök homálya. Imre lábujjhegyen a díványhoz oson. Alszol kicsi, alszol kis Helén. Milyen sápadt vagy. De örömmre ébredsz. Szeméről elsimítja a nedves haját és ujjá végigsiklik meleg nyakán. Pihegsz, kis Helén, pihegsz. Aludjál.

De neki most sok-sok munkája van. Ablakot nyit, felhúzza a függönyt és kitarja az üvegszárnyakat. Beleharap a friss, húsos levegőbe és suttog halk, repdeső szavakat. Aztán Helénre óvatosan teríti ki a teveszőr takarót, aludj kicsi és a szekrényhez megy, hogy a rajztábláját elővegye. A papír surrog, és ilyenkor megáll, aztán lassan húzza kifelé, munkaasztalára fekteti és a fiókból előszed ecsetet, tégelyt, festéket, tubust. Ma délelőtt dolgozni fogok érted.

Aztán viszi a poharakat, a vizesüveget, csészét és a teafőzőt, hogy a fürdőszobában tisztára mossa; lábujjhegyen sűrög és már rendben áll a terített asztal, friss víz kering a teafőzőben és mosolyognak a sonkaszeletek.

Mindjárt kész a villásreggeli — és Imre meglepődötten néz körül. A kis asztalon, ahol a kürtös szamovárr áll, most megpillantja az odaajtott rózsát. Szegény, hisz téged majdnem elfeledtelek. És vizet tölt a pohárba.

Az ablakra akkor ráremeg a fátyolos fényű nyárutói nap. Imre a díványhoz lép és megcsókolja Helén homlokát.

Semjén Gyula.

